

berøer paa hans Forgødtbefindende, hvor stærkt, paa hvilke Steder, og med hvormange Redskaber han vil drive dette Fiskeri paa den hele Kyststrækning udfor hans Gjendom. Men paa de Læder, da Aalefiskeriet staar paa, bør det ej heller tillades, at andet Fiskeri drives ved Kysten, der kan skade hint Fiskeri. Aalegaardsretten vilde selvfølgelig efter Omstændighederne kunne blive aldeles betydningsløs, naar Enhver havde Ret til med andre Fiskeredskaber at kaste sig tæt op ad Aalegaardene, eller imellem og foran dem, hvorved Aalenes Gang forhindres eller forstyrres, og da Aalegaardsfiskeriet kun kan drives til bestemte Læder, nemlig naar Aalen trækker langs Kysten, og det, foruden at være et meget vigtigt Fiskeri, er et kostbart Fiskeri, der ikke taaer mange Uheld, naar det skal svare Regning, bør det utvivlsomt beskyttes ved et udtrykkeligt Forbud imod, at der lægges dets Drift Hindringer i Vejen. Bestemmelsen herom synes en saa naturlig Konsekvens af den omhandlede Eneret, at den vistnok maa antages at følge ogsaa af vor nugældende Ret. — Det lader sig ikke vel gjøre at fastsætte nogen bestemt Afstand, hvori andre Fiskeredskaber skulle holde sig fra Aaleruferne, saaledes som nedenfor i § 15 med Hensyn til Bundgarn, da det i høj Grad maa bero paa de lokale Forhold, Havets Dybde og Grundens stærkere eller svagere Senkning, Strømgangen, Kystens Form osv. — Hvad Aarstiden for dette Fiskeris Drift angaar, da er den almindeligst Efteraaret fra August til December; paa sine Steder drives det imidlertid ogsaa om Foraaret, og da det formentlig bør nyde den samme Beskyttelse, paa hvilken Aarstid det end drives, har man fundet det rigtigst ikke at nævne nogen bestemt Aarstid, men kun at nævne „Aarstiden for Fiske-riets Drift“, der da vil afhænge af de lokale Forhold samt tilbels Skik og Brug paa vedkom-mende Sted.

§ 13. Denne Paragraf er affattet i Overensstemmelse med den ved Bekjendtgjørelse af 21de Decbr. 1860 kundgjorte allerhøjeste Resolution af 12te s M. og trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse.

Hvad Anlaget af kunstige Østersbanker angaar, kunde vel en Del tale for, at der ind-rømmedes Alle og Enhver Ret hertil uden særlig Bevilling, saa at det kun var de naturlige Østers-banker, der inddroges under Statens Eneret. Imidlertid kan det herved bemærkes, at det ikke vel kan tænkes, at Noget vil paabegynde et Østersfiskeri i det frie Hav, uden forud at have sikret sig Statens Beskyttelse til Fredning af Anlaget. Da nemlig Havets Befaring og Brug er fri for Enhver, vilde et Anlæg være udsat for Angreb fra alle Sider, naar det ikke fik en ekstraordinær Beskyttelse; men en saadan kan kun naaes gennem en Akt af Regeringen eller Lovgivningen. Det vil derfor allerede af denne Grund være nødvendigt, at Vedkommende henvender sig til Regeringen, og det formenes saaledes, at man meget vel kan blive staaende ved den Bestemmelse, som indeholdes i den anførte allerhøjeste Resolution.

Naar der herefter ikke er gjort nogen Indskrænkning i Regeringens Ret til at meddele Bevillinger paa Østersanlæg, vil dette ogsaa kunne ske i Fjordene, der iøvrigt med Hensyn til Fiskeriet ere foreslaaede forbeholdte den omboende Befolkning og undergivne nærmere Regler (§§ 45, 48 og 49). Det forventes imidlertid, at Regeringen, der stadfæster de i § 48 ommeldte Vedtægter, vil drage Omsorg for, at de Bevillinger, der meddeles til Østersanlæg i Fjordene, ville blive af-fattede saaledes, at de ikke komme til at gribe ind i de Regler for Fiskeridriften, som ved Vedtægten gives for vedkommende Fjord. Det vilde af denne Grund ligesom ogsaa af Hensyn til Fiskeriet i Almindelighed efter Udvalgets Formening være henfigtsmæssigt, om Østersfiskeriet henlagdes under Indenrigsministeriets Ressort ligesom alt andet Fiskeri, og ikke som nu var indordnet under Domøne-bestyrelsen, hvortil den Omstændighed, at alene Statskassen er berettiget til at drive det paagjel-dende Fiskeri, ikke, saavidt vi formaa at se, kan afgive nogen tilstrækkelig Grund.

Kapitel 2. Kystfiskeri.

De foregaaende Bestemmelser angaa Fiskeriet paa alle Dele af Søterritoriet, baade ved de aabne Kyster og i Fjorde, Sunde og Vig; de i Kapitel 2 optagne 4 §§'er skulle alene angaa Fiskeriet ved de aabne Kyster indenfor Søterritoriets Grænse, altsaa indtil en Afstand af $\frac{3}{4}$ Sømil fra Kysten. Det er ikke mange Bestemmelser, vi have at foreslaa med Hensyn til Fiskeriet her, thi dels vil dette paa Grund af det aabne Havs Indflydelse paa Fiskeriforholdene ved Kysten ikke saa let kunne lide under Misbrugen af den almindelige Fiskerifrihed, at der skulde være megen Trang til modificerende Bestemmelser, dels ville de Forskrifter, der kunne være at give, paa Grund af de lokale Forholds Forskjelligheder ved Kysterne, umulig kunne sammensættes i almindelige Regler, naar disse skulle være tilstrækkelig specialiserede til at faa praktisk Betydning. Da vi derhos ikke have